

XLVIII. LETNIK 1928 VIII./IX. STEVILKA
LJUBLJANSKI ZVON
MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO

IZ ZBIRKE VSAKDANJI SONETI

FRANELLER

STVARI

Vse rad imam, kar mojih je stvari,
naj stol bo ali miza in omara,
ne, niso mrtva le, drvena šara,
žive, ko ž njimi duh moj govori.

Pa zveste so, da jim ne najdeš para
med štirinožci, kaj še med ljudmi,
nikdar nobena me ne zapusti,
ne buni se in nikdar me ne vara.

Glej pridno uro: noč prebdi na noč,
da vsako jutro zemlje in nebes
me spomnita razpeti nje kazali!

In tam s police brušeni očali,
kak zro mi resno črk nemarni ples,
kak zro, na delo me priganjajoč!

BOGATIJA

Pošteno sem prislužil, kar imam:
jaz nisem žid, ki se na kožo vknjiži,
ne ljubim bližnjega ko ovco v striži,
sem bogatin brez robe in reklam.

Kar mi je drago, pródati ne znam,
mazačiti ne z zlatimi obliži,
in zlatega boga vsi paradiži,
da so zaprti mi, me nič ni sram.

Moja le šúm lepota je bogata,
in v zlatem njih stebrovju sem doma
kó ptič, ki pod smaragdnom krovom poje.

Moja sta ščip in solnce, dva dukata,
in vse, kar zlatih zvezd se lesketa
v baržunaste noči, to vse je moje.

MEGLA

Pusto v zidovih je Ljubljane naše,
ko se november vleže na polje,
od barja sence v okna nam tišče,
in dim se plazi in slemena jaše.

Otepamo ko muhe v loncu kaše,
in redko le, da skozi gošče te
se drzni Rožnik ali Grad prejé,
nas male pa vedré le vinske čaše.

O, da sem lastavica lahkokrila,
odplul bi daleč v pestri, solnčni svet,
prepustil megli gnezdo in penate!

A ni ko lastovki mi sreča mila:
priklenjen sem, vso zimo sem zaklet
v ta mokri mrak, v litre in literate.

ŠKOREC

Kraljiček poje, skrit v košati seči,
za hrbtom škorec mu teman se smuka,
on glumiti zna kavke glas in čuka
pa rad bi še kraljiča spev zveneči.

Koj spravi se nad zvoke in jih žveči,
zavija melodijo in jo suka,
in ko miline zadnje jo opuka,
vrešči, da polhen ga je gaj molčeči.

Pa dé kraljiču kos rumenokljuni:
«Ne vidiš, kak se škorec tam repenči
in pači pesem tvojo in jo skruni?»

Nasmehne se kraljič: «On v nji se senči —
pa kot je pesem moja v soncu lepa,
nje senca vsa je kruljava in slepa.»

TOVARNA

V poslopju mračnem tre ko mravelj roj
se trop molčeč, da kruha si pritrudi,

črne od saj so žilave jim grudi,
in čela v brazdah, ki jih vril je znòj.

Ob stroju brez oddiha buha stroj,
brni, ko da poguba je v zamudi,
pa vmes roke, ta jemlje, ona nudi,
in vse veriga je in člen in spoj.

Zamolκλο pesem enolično peva
sirena jim v neštete, dolge dnove,
in motno luč iz bledih oken seva.

So kakor lip stoletnih korenine,
ki grebejo v globinah mrke rove,
pod solncem pa smehlja se cvet v jasnine.

PREROK

Junak ni Jona med preroki bil,
in težko trl ga je ukaz Jehove:
tja v Ninive, med grešne njih sinove
ni šel, Bogu se je in sebi skrnil.

A naj v puščave molk bi se zaril,
v viharja grom, ki nad valovi rjove,
na krive poti vse, na zibke krove
Gospod mu neizprosno je sledil.

In sred pravičnih mu nastavil past,
z usodnim žrebom ga trdo zadel je
in vrgel ga morjá požrešnim dnom.

A ni šel morju prerok čudni v slast,
in kakor gnus ga je izbruhnil som,
da nese Ninivam sveto povelje.

KDOR JE MAJHEN

Joj, kdor je majhen: v drobno lice
nasilnica ga bije pest,
mučenec je, če si je zvest,
in rob, če plaši se resnice!

Za mizo, kjer sedi objest,
ni sklede zanj in ni stolice,
tožbé samo so mu družice
in gluhe črede daljnih zvezd.

V veljakov zboru ne velja,
in svet se smeje, kadar snubi,
berač, za betvico srca.

Pa če nebo mu brata dá,
velikega — ta brat preljubi
otme še to mu, kar ima.

EPIGON

Držim naj sivim pevcem se za brade?
Lovim naj mladi, potoglavi svet?
Kot moram, pojem, skromen le poet,
ni graje meni mar in ne nagrade.

Za sloga paralizo, za naslade
sadistov jaz besednih nisem vnet
in ljubši mi dobrušen je sonet,
kot verzov neokleščениh so klade.

Ni vsaka že škrbina vrh Triglava,
naj še tako se v megle zamotava,
in vsaka nova raglja ni že zvon. —

O, le krožite, smeli novotarji,
ne motijo me vaši kolobarji,
ostanem rajši svoj in «epigon»!

POGREB

Lep, brez teatra in tako v osami
bo moj pogreb. Koračnic, kaj oholi
koturni, kaj zvonov in žalnic moli,
še sveč ne bo, le zarje nad gorami!

Ne pojdejo za krsto mi Sokoli,
gospodje ne s cilindri, nič ne vzdrami
tišine jutra, ko dado me jami
v objem sosedom tihim naokoli.

Kdor mi je dober bil, saj ni mu treba,
da šel z menoj bi mračno pot pogreba:
v planine gre, na solnčne naj višave,

naj nese ljube moje jim pozdrave,
a če bi dež kropil, pa sedi k vinu
in dvigni čašo mojemu spominu!